

พระราชบัญญัติ

ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

พ.ศ. ๒๕๕๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐

เป็นปีที่ ๖๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ

ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ระบบคอมพิวเตอร์” หมายความว่า อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ของคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมการทำงาน
เข้าด้วยกัน โดยได้มีการกำหนดคำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด และแนวทางปฏิบัติงานให้อุปกรณ์
หรือชุดอุปกรณ์ทำหน้าที่ประมวลผลข้อมูลโดยอัตโนมัติ

“ข้อมูลคอมพิวเตอร์” หมายความว่า ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ในสภาพที่ระบบคอมพิวเตอร์อาจประมวลผลได้ และให้หมายความรวมถึงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

“ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์” หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา วันที่ ปริมาณ ระยะเวลา ชนิดของบริการ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น

“ผู้ให้บริการ” หมายความว่า

(๑) ผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่น โดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเอง หรือในนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

(๒) ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

“ผู้ให้บริการ” หมายความว่า ผู้ให้บริการของผู้ให้บริการไม่ว่าต้องเสียค่าใช้จ่ายหรือไม่ก็ตาม

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

มาตรา ๕ ผู้ใดเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งระบบคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะและมาตรการนั้นมิได้มีไว้สำหรับตน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖ ผู้ใดล่วงรู้มาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ ถ้านำมาตรการดังกล่าวไปเปิดเผยโดยมิชอบในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗ ผู้ใดเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะ และมาตรการนั้นมิได้มีไว้สำหรับตน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘ ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้โดยมิชอบด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อดักจับไว้ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นที่อยู่ระหว่างการส่งในระบบคอมพิวเตอร์ และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้น มิได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะหรือเพื่อให้บุคคลทั่วไปใช้ประโยชน์ได้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน สามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙ ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมดหรือ บางส่วน ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐ ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้โดยมิชอบ เพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ ของผู้อื่นถูกระงับ ชะลอ ขัดขวาง หรือรบกวนจนไม่สามารถทำงานตามปกติได้ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑ ผู้ใดส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แก่บุคคลอื่นโดยปกปิด หรือปลอมแปลงแหล่งที่มาของการส่งข้อมูลดังกล่าว อันเป็นการรบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของ บุคคลอื่นโดยปกติสุข ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๑๒ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๘ หรือมาตรา ๑๐

(๑) ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน ไม่ว่าความเสียหายนั้นจะเกิดขึ้นในทันทีหรือ ในภายหลังและไม่ว่าจะเกิดขึ้นพร้อมกันหรือไม่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกิน สองแสนบาท

(๒) เป็นการกระทำโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือระบบ คอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวกับการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคง ในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือการบริหารสาธารณะ หรือเป็นการกระทำต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือ ระบบคอมพิวเตอร์ที่มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และ ปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตาม (๒) เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ สิบปีถึงยี่สิบปี

มาตรา ๑๓ ผู้ใดจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้น โดยเฉพาะเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดตามมาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ หรือมาตรา ๑๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๔ ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(๑) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน

(๒) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศหรือก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน

(๓) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ อันเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา

(๔) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

(๕) เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม (๑) (๒) (๓) หรือ (๔)

มาตรา ๑๕ ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๔ ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๔

มาตรา ๑๖ ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น และภาพนั้นเป็นภาพที่เกิดจากการสร้างขึ้น ตัดต่อ เติม หรือดัดแปลงด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด ทั้งนี้ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นการนำเข้าสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยสุจริต ผู้กระทำไม่มีความผิด ความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นความผิดอันยอมความได้

ถ้าผู้เสียหายในความผิดตามวรรคหนึ่งตายเสียก่อนร้องทุกข์ ให้บิดา มารดา คู่สมรส หรือบุตรของผู้เสียหายร้องทุกข์ได้ และให้ถือว่าเป็นผู้เสียหาย

มาตรา ๑๗ ผู้ใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ นอกพระราชอาณาจักรและ

(๑) ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนไทย และรัฐบาลแห่งประเทศที่ความผิดได้เกิดขึ้นหรือผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ หรือ

(๒) ผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนต่างด้าว และรัฐบาลไทยหรือคนไทยเป็นผู้เสียหายและผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ

จะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักร

หมวด ๒

พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๑๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๕ เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนและสอบสวนในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ เฉพาะที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดและหาตัวผู้กระทำความผิด

(๑) มีหนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มาเพื่อให้ถ้อยคำ ส่งคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือส่งเอกสาร ข้อมูล หรือหลักฐานอื่นใดที่อยู่ในรูปแบบที่สามารถเข้าใจได้

(๒) เรียกข้อมูลจากรางคอมพิวเตอร์จากผู้ให้บริการเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารผ่านระบบคอมพิวเตอร์หรือจากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๓) สั่งให้ผู้ให้บริการส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้บริการที่ต้องเก็บตามมาตรา ๒๖ หรือที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของผู้ให้บริการให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่

(๔) ทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจากรางคอมพิวเตอร์ จากระบบคอมพิวเตอร์ที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่ระบบคอมพิวเตอร์นั้นยังมีได้อยู่ในความครอบครองของพนักงานเจ้าหน้าที่

(๕) สั่งให้บุคคลซึ่งครอบครองหรือควบคุมข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ ส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ดังกล่าวให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่

(๖) ตรวจสอบหรือเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจากรางคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด อันเป็นหลักฐานหรืออาจใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือเพื่อสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดและสั่งให้บุคคลนั้นส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจากรางคอมพิวเตอร์ ที่เกี่ยวข้องเท่าที่จำเป็นให้ด้วยก็ได้

(๗) ถอดรหัสลับของข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด หรือสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเข้ารหัสลับของข้อมูลคอมพิวเตอร์ ทำการถอดรหัสลับ หรือให้ความร่วมมือกับพนักงานเจ้าหน้าที่ในการถอดรหัสลับดังกล่าว

(๘) บิดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์เท่าที่จำเป็นเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการทราบรายละเอียดแห่งความคิดและผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๘ การใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๘ (๔) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อมีคำสั่งอนุญาตให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการตามคำร้อง ทั้งนี้ คำร้องต้องระบุเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลใดกระทำหรือกำลังจะกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เหตุที่ต้องใช้อำนาจ ลักษณะของการกระทำความผิด รายละเอียดเกี่ยวกับอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำความผิดและผู้กระทำความผิด เท่าที่สามารถจะระบุได้ ประกอบคำร้องด้วยในการพิจารณาคำร้องให้ศาลพิจารณาคำร้องดังกล่าวโดยเร็ว

เมื่อศาลมีคำสั่งอนุญาตแล้ว ก่อนดำเนินการตามคำสั่งของศาล ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งสำเนาบันทึกเหตุอันควรเชื่อที่ทำให้ต้องใช้อำนาจตามมาตรา ๑๘ (๔) (๕) (๖) (๗) และ (๘) มอบให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองระบบคอมพิวเตอร์นั้นไว้เป็นหลักฐาน แต่ถ้าไม่มีเจ้าของหรือผู้ครอบครองเครื่องคอมพิวเตอร์อยู่ ณ ที่นั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งมอบสำเนาบันทึกนั้นให้แก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองดังกล่าวในทันทีที่กระทำได้

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้เป็นหัวหน้าในการดำเนินการตามมาตรา ๑๘ (๔) (๕) (๖) (๗) และ (๘) ส่งสำเนาบันทึกรายละเอียดการดำเนินการและเหตุผลแห่งการดำเนินการให้ศาลที่มีเขตอำนาจภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาลงมือดำเนินการ เพื่อเป็นหลักฐาน

การทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามมาตรา ๑๘ (๔) ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และต้องไม่เป็นอุปสรรคในการดำเนินกิจการของเจ้าของหรือผู้ครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นเกินความจำเป็น

การบิดหรืออายัดตามมาตรา ๑๘ (๘) นอกจากจะต้องส่งมอบสำเนาหนังสือแสดงการบิดหรืออายัดมอบให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองระบบคอมพิวเตอร์นั้นไว้เป็นหลักฐานแล้วพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งบิดหรืออายัดไว้เกินสามสิบวันมิได้ ในกรณีจำเป็นที่ต้องบิดหรืออายัดไว้เกินกว่านั้น ให้ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อขอขยายเวลาบิดหรืออายัดได้ แต่ศาลจะอนุญาตให้ขยายเวลาครั้งเดียวหรือหลายครั้งรวมกันได้อีกไม่เกินหกสิบวัน เมื่อหมดความจำเป็นที่จะบิดหรืออายัดหรือครบกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องส่งคืนระบบคอมพิวเตอร์ที่บิดหรืออายัดโดยพลัน

หนังสือแสดงการขีดหรืออาช้คตามวรรคห้าให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๐ ในกรณีที่การกระทำตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรตามที่กำหนดไว้ในภาคสอง ลักษณะ ๑ หรือลักษณะ ๑/๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา หรือที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน พนักงานเจ้าหน้าที่โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีอาจยื่นคำร้องพร้อมแสดงพยานหลักฐานต่อศาลที่มีเขตอำนาจขอให้มีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้

ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้ระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการระงับการทำให้แพร่หลายนั้นเอง หรือสั่งให้ผู้ให้บริการระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นก็ได้

มาตรา ๒๑ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า ข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดมีชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์รวมอยู่ด้วย พนักงานเจ้าหน้าที่อาจยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อขอให้มีคำสั่งห้ามจำหน่ายหรือเผยแพร่ หรือสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นระงับการใช้ ทำลาย หรือแก้ไขข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขในการใช้ มีไว้ในครอบครอง หรือเผยแพร่ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ดังกล่าวก็ได้

ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ตามวรรคหนึ่งหมายถึงชุดคำสั่งที่มีผลทำให้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือระบบคอมพิวเตอร์หรือชุดคำสั่งอื่นเกิดความเสียหาย ถูกทำลาย ถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติม ขัดข้อง หรือปฏิบัติงานไม่ตรงตามคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือโดยประการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ เว้นแต่เป็นชุดคำสั่งที่มุ่งหมายในการป้องกันหรือแก้ไขชุดคำสั่งดังกล่าวข้างต้น ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๒ ห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่เปิดเผยหรือส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ ที่ได้มาตามมาตรา ๑๘ ให้แก่บุคคลใด

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับกับการกระทำเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับพนักงานเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ หรือเป็นการกระทำตามคำสั่งหรือที่ได้รับอนุญาตจากศาล

พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ใดฝ่าฝืนวรรคหนึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๓ พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ใดกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นล่วงรู้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ ที่ได้มาตามมาตรา ๑๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๔ ผู้ใดล่วงรู้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลของผู้ใช้บริการ ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มาตามมาตรา ๑๘ และเปิดเผยข้อมูลนั้นต่อผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๕ ข้อมูล ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มาตามพระราชบัญญัตินี้ ให้อ้างและรับฟังเป็นพยานหลักฐานตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยานได้ แต่ต้องเป็นชนิดที่มีได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเจี๊ยะ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น

มาตรา ๒๖ ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ แต่ในกรณีจำเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการผู้ใดเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย และเฉพาะคราวก็ได้

ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ให้บริการ นับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การให้บริการสิ้นสุดลง ความในวรรคหนึ่งจะใช้กับผู้ให้บริการประเภทใด อย่างไร และเมื่อใด ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้ให้บริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๒๗ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สั่งตามมาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๒๐ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลตามมาตรา ๒๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท และปรับเป็นรายวันอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทจนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา ๒๘ การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ และความชำนาญเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์และมีคุณสมบัติตามที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๒๙ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีอำนาจรับคำร้องทุกข์ หรือรับคำกล่าวโทษ และมีอำนาจในการสืบสวนสอบสวนเฉพาะความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

ในการจับ ควบคุม ถิ่น การทำสำนวนสอบสวนและดำเนินคดีผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ บรรดาที่เป็นอำนาจของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประสานงานกับพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

ให้นายกรัฐมนตรีในฐานะผู้กำกับดูแลสำนักงานตำรวจแห่งชาติและรัฐมนตรีมีอำนาจร่วมกันกำหนดระเบียบเกี่ยวกับแนวทางและวิธีปฏิบัติในการดำเนินการตามวรรคสอง

มาตรา ๓๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันระบบคอมพิวเตอร์ได้เป็นส่วนสำคัญของการประกอบกิจการและการดำรงชีวิตของมนุษย์ หากมีผู้กระทำความผิดใด ๆ ให้ระบบคอมพิวเตอร์ไม่สามารถทำงานตามคำสั่งที่กำหนดไว้หรือทำให้การทำงานผิดพลาดไปจากคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือใช้วิธีการใด ๆ เข้าล่วงรู้ข้อมูล แก้ไข หรือทำลายข้อมูลของบุคคลอื่นในระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือใช้ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จหรือมีลักษณะอันลามกอนาจาร ย่อมก่อให้เกิดความเสียหาย กระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของรัฐ รวมทั้งความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชน สมควรกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๑
ศาสตราจารย์
วิมล วัฒนศิริ

รายงานการประชุม ก.พ.ร.

ครั้งที่ 12/2550

วันจันทร์ที่ 25 พฤศจิกายน 2550

เวลา 10.00 น.

ณ ห้องประชุม ก.พ.ร. ชั้น 5

อาคารสำนักงาน ก.พ.ร.

ก.พ.ร. ที่มาประชุม

1. รองนายกรัฐมนตรี (นายโฆสิต ปั้นเปี่ยมรัษฎ์)	ประธาน ก.พ.ร.
2. นายชัยอนันต์ สมุทวณิช	กรรมการ
3. นายสมภพ อมาตยกุล	กรรมการ
4. ม.ร.ว.จัตุมงคล โสณกุล	กรรมการ
5. นายสมพล เกียรติไพบูลย์	กรรมการ
6. นายวัฒนา รัตนวิจิตร	กรรมการ
7. ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี (นายจุลยุทธ หิรัญยะสวัสดิ์) ผู้แทนคณะกรรมการการกระจายอำนาจ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	กรรมการ
8. นายธรรมรักษ์ การพิศิษฐ์	กรรมการ
9. นายมนุชญ์ วัฒนโกเมร	กรรมการ
10. เลขาธิการ ก.พ.ร. (นายทศพร ศิริสัมพันธ์)	กรรมการและเลขานุการ

ก.พ.ร. ที่ไม่มาประชุม (เนื่องจากติดภารกิจ)

1. รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (คุณหญิงทิพาวดี เมษสวรรค์)	รองประธาน ก.พ.ร.
2. นายวรศักดิ์ อุวรรณโณ	กรรมการ
3. นายปรัชชา จรุงกิจอนันต์	กรรมการ

ผู้เข้าร่วมประชุม

1. นายอาวุธ วรรณวงศ์	รองเลขาธิการ ก.พ.ร.
----------------------	---------------------

2. นายชาติชาย	ณ เชียงใหม่	ผู้อำนวยการสถาบันส่งเสริม การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี
3. นายทวีศักดิ์	กอนันตกุล	รองผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แห่งชาติ

เริ่มประชุมเวลา 10.00 น.

เรื่องที่ 4.4 การพัฒนาระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางสำหรับภาครัฐ

นายทวีศักดิ์ กอนันตกุล ได้เสนอต่อที่ประชุมว่า ในปัจจุบันข้าราชการและพนักงานของรัฐจำนวนมาก ได้หันไปใช้บริการ free-email ที่จัดทำขึ้นโดยบริษัทเอกชนของต่างประเทศ ซึ่งแม้บริการ e-mail เหล่านี้จะจัดขึ้นให้ใช้โดยมิได้คิดค่าบริการ แต่หากพิจารณาเงื่อนไขการใช้งานและการนำข้อมูลของผู้ใช้ไปทำประโยชน์ในเชิงพาณิชย์แล้ว จะพบว่าเป็นเรื่องที่น่าตกใจที่ผู้ให้บริการเหล่านั้นจะทรงสิทธิ์ไว้ในการทำสำเนาเอกสารของผู้ใช้เพื่อความต่อเนื่องของบริการและทรงสิทธิ์ในการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของเขา “ทำการอ่าน” จดหมายอิเล็กทรอนิกส์และเอกสารแนบ เพื่อแนบข้อความโฆษณา ที่สอดคล้องกับเนื้อหาของจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของผู้ใช้

เหตุการณ์เช่นนี้อาจเป็นผลเสียต่อราชการไทยในระยะยาว หากในอนาคตบริษัทเอกชนเหล่านั้นนำข้อมูลของไทยมาวิเคราะห์เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ๆ รวมถึงการนำข้อมูลราชการของการสื่อสารกันไปใช้ในด้านที่มีขอบ ซึ่งอาจจะรวมถึงการสอดแนมเอกสารที่ทางราชการใช้ดำเนินงานภายในและยังอยู่ในฐานะปกปิดจนกว่าจะได้รับอนุมัติ ตลอดจนเอกสารที่ต้องปิดเป็นความลับ เช่นในกรณีของใบเสนอราคา หรือเอกสารเกี่ยวกับการพิจารณาการจัดซื้อจัดจ้าง ตลอดจนไปถึงเอกสารภายในหน่วยงานทั้งหลาย

ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการจำเป็นต้องรับทราบและพิจารณาเกี่ยวกับความรุนแรงของปัญหา และหากลทางแก้ไขในระยะเร่งด่วนและในระยะยาว

ความรุนแรงของปัญหา

จากการศึกษาของ อ.ก.พ.ร. เกี่ยวกับการพัฒนาระบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (นายทวีศักดิ์ กอนันตกุล) พบว่า ในการประสานงานกับข้าราชการและพนักงานของรัฐในช่วงปี พ.ศ. 2550 มีบุคลากรของรัฐได้ประกาศ e-mail address เพื่อใช้ติดต่องานราชการ เป็นแอดเดรสที่ลงท้ายด้วย @gmail.com, @hotmail.com, @yahoo.com มีปริมาณสูงกว่า 4 ใน 10 คน และเมื่อได้สอบถามเหตุผลว่าทำไมจึงไม่ให้ผู้อื่นติดต่อราชการด้วยแอดเดรสที่เป็นของหน่วยราชการนั้นโดยตรง (ซึ่งต้องลงท้ายด้วย go.th) ก็ได้รับคำตอบว่า ระบบ e-mail ของหน่วยงานทำงานช้า บางครั้งก็รับส่ง e-mail ไม่ได้ ประกอบทั้งมีความรู้สึกชอบความสวยงามของ free e-mail ของต่างประเทศ และเห็นว่าระบบเหล่านี้มีความสามารถในการกรองเนสส์ขยะได้ค่อนข้างดี ที่สำคัญที่สุด

คือมีความแน่นอนกว่ามาก ซึ่งหากได้สังเกตในเอกสารที่สำคัญของรัฐบาลไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงระยะที่มีการประกาศเกี่ยวกับเรื่องเมกะโปรเจกต์ (Partnerships for Development) ในช่วง กลางปี พ.ศ. 2549 จะสังเกตเห็นได้ว่าการแจ้งให้ชาวต่างประเทศติดต่อโดยตรงกับรัฐมนตรี โดย ในเอกสารได้ระบุ e-mail address ของรัฐมนตรีไม่น้อยกว่าสามท่านเป็นแอดเดรสของบริการฟรี อีเมลล์ของต่างประเทศ ดังที่ยกตัวอย่างมาแล้วข้างต้น

อย่างไรก็ตาม ผู้ใช้ส่วนใหญ่อาจจะไม่ได้อ่าน "นโยบายการบริการ ในประเด็นความ เป็นส่วนตัว" (Privacy Policy) ของเรา เราจะดำเนินการอย่างไรกับข้อมูลส่วนบุคคลและข้อมูลที่เรา ใช้ติดต่อบุคคลอื่นอย่างไร ซึ่งข้อเท็จจริงมีดังนี้

1) บริการ gmail

จัดทำโดยบริษัท Google ซึ่งเป็นผู้นำด้านการค้นหาข้อมูลในเว็บ (Web Search Engine) และต่อมามีการขยายบริการเป็นการค้นหาข้อมูลของเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล (Google Desktop) บริการจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ฟรีของ Google เรียกว่า gmail โดยให้เนื้อที่ผู้ใช้คนละ 3 GB

ในการบริการของ Gmail ผู้ให้บริการได้กำหนดไว้ใน Privacy Notice ตอนหนึ่ง ว่า "Google's computers process the information in your messages for various purposes, including formatting and displaying the information to you, delivering advertisements and related links, preventing unsolicited bulk email (spam), backing up your messages, and other purposes relating to offering you Gmail." ซึ่งมีความหมายว่า เครื่องคอมพิวเตอร์ของ Google จะมีการอ่านและประมวลผลข้อความใน e-mail ของผู้ใช้ เพื่อการจัดหน้าจอที่สวยงาม การ เต็มข้อความโฆษณาสินค้าที่สอดคล้องกับเรื่องที่เราสงสัยใน e-mail รวมทั้งการอ่าน e-mail ที่เข้ามา เพื่อกรอง e-mail ขยะออกไป ทั้งนี้ รวมถึงการสำรองข้อมูล และการดำเนินการอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับ การบริการ Gmail

2) บริการ MSN-Hotmail

เป็นบริการฟรีของบริษัทไมโครซอฟท์ ซึ่งเน้นการบริการ e-mail ความกับ Instant Messenger ซึ่งใช้ชื่อบัญชีผู้ใช้ Hotmail เป็นการระบุตัวตน ข้อความเกี่ยวข้องกับการนำ ข้อมูลส่วนตัวของเราไปใช้งาน จะมีเนื้อหาสาระคล้ายกับ Gmail แต่ที่น่าสนใจ คือระบบ Instant Messenger ซึ่งจะช่วยให้เราส่งข้อความสั้น ๆ จากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง โดยข้อความจะ ปรากฏขึ้นบนจอของผู้รับทันทีที่ผู้ส่งส่งข้อความออกไป นอกจากนั้น ยังสามารถให้เรารับส่ง แพนข้อมูลออกจากหน่วยงานหนึ่งไปยังโลกภายนอกได้รวดเร็วยิ่งกว่า e-mail

บริการ Instant Messenger เมื่อมาใช้ความกับ e-mail ทำให้เครื่อง คอมพิวเตอร์ของบริษัทไมโครซอฟท์ มีความสามารถที่จะสำเนาข้อความที่บุคคลต่าง ๆ พุดคุยกัน เพิ่มขึ้นมาจาก e-mail

ทางเลือกสำหรับประเทศไทย

วิธีการหนึ่งที่เหมาะสมควรลงมือทำ คือการจัดทำระบบ e-mail กลางเพื่อข้าราชการและบุคลากรของรัฐให้กับหน่วยงานที่ประสบปัญหาในการใช้ e-mail โดยจัดให้บริการที่ใกล้เคียงกับ Gmail หรือ Hotmail หรือ YahooMail แต่อยู่ในพื้นที่ประเทศไทย ซึ่งควรจะมีการกำกับดูแลโดยภาครัฐ ทั้งนี้ หน่วยงานใดที่จัดการเรื่อง e-mail ของตนเองได้ตั้งอยู่แล้ว ก็อาจจะได้ประโยชน์จากความสะดวกที่เพิ่มขึ้น

ระบบ e-mail กลางของภาครัฐควรมีคุณสมบัติดังนี้

1. ควรเป็น web-based e-mail service เช่นเดียวกับ Gmail/Hotmail/YahooMail
2. ควรเป็นระบบที่มีเสถียรภาพสูงสุดเท่าที่จะบริการได้ กล่าวคือ ควรจะดูแลโดยหน่วยงานที่มีความรู้ความเข้าใจในการจัดทำระบบ และมีการควบคุมความปลอดภัยเป็นอย่างดี ทั้งนี้ อาจจะกำหนดระดับของการบริการให้ได้ 99.5% เป็นขั้นต่ำ
3. ควรจัดระบบเฝ้าระวัง ให้มีการตรวจไวรัสและ e-mail ขณะ อย่งเต็มที่ตลอดเวลา
4. ควรเสริมระบบดังกล่าวโดยการจัดทำการบันทึกข้อมูลจราจรให้สอดคล้องกับข้อกำหนดในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550
5. ควรมีการจัดการชั้นความลับและชั้นความเร็วให้แก่เอกสารทางราชการ
6. ควรจัดทำบริการนามสงเคราะห์เชื่อมต่อกับ "สมุดแอดเดรส" ของผู้ใช้เพื่อความสะดวกในการติดต่องาน
7. ควรจัดขนาดของระบบให้เพียงพอต่อการเก็บข้อมูลผู้ใช้ละ 3 พันล้านตัวอักษรเท่ากับของ free e-mail ต่างประเทศ

ทั้งนี้ ระบบดังกล่าวควรเป็นระบบเปิดที่ช่วยให้ผู้พัฒนาระบบซอฟต์แวร์ด้านสารบรรณสามารถเชื่อมต่อเข้ากับ log file ของระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ได้โดยสะดวก

การประกาศนโยบายความมั่นคงปลอดภัยของข่าวสารภาครัฐ

เนื่องจากการดำเนินการพัฒนาระบบ e-mail กลางของภาครัฐ อาจจะต้องใช้เวลาระยะหนึ่งในการพัฒนา และให้ข้าราชการโอนย้ายระบบมาสู่ระบบกลาง ดังนั้น การดำเนินการเชิงนโยบายอาจจะต้องจัดตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ควรนำเสนอแนวทางการให้ข้าราชการใช้ระบบ e-mail ภาครัฐของไทยแก่คณะรัฐมนตรีโดยเร็ว
2. ควรจัดสรรงบประมาณเร่งด่วน เพื่อการพัฒนาบบดังกล่าว เพื่อให้สามารถเริ่มเปิดใช้งานได้ภายในเดือนมกราคม 2551 และสามารถขยายระบบเพื่อรองรับผู้ใช้ได้ 100,000 คน ภายในหนึ่งปี และรองรับผู้ใช้ได้ 300,000 คน ภายในสองปี

3. ควรประกาศให้ข้าราชการและพนักงานของรัฐทั้งหมด ยุติการใช้ free e-mail ของเอกชน โดยเฉพาะของต่างประเทศ ภายในหนึ่งปี ทั้งนี้ ข้าราชการระดับผู้อำนวยการกอง หรือเทียบเท่าขึ้นไป ต้องหันมาใช้ระบบของตนเอง หรือ e-mail กลางของภาครัฐภายในสามเดือน

4. ควรมีหน่วยงานกำกับดูแลการพัฒนาระบบ e-mail ของภาครัฐ และให้หน่วยงานภาครัฐที่มีความสามารถในการดำเนินการ เป็นผู้รับงบประมาณไปศึกษาออกแบบและดำเนินการต่อไปตามความเหมาะสม เช่น ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC) เป็นต้น

ความเห็นของคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการพัฒนาระบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์

คณะกรรมการพัฒนาระบบราชการเกี่ยวกับการพัฒนาระบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ได้พิจารณาเรื่องนี้ในการประชุมครั้งที่ 6/2550 เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2550 แล้วมีความเห็นดังนี้

1. มีความจำเป็นต้องจัดทำระบบ e-mail กลางเพื่อข้าราชการและบุคลากรของรัฐ ได้ใช้ในการติดต่อราชการโดยเร็ว และมีบทบังคับให้การติดต่อราชการต้องใช้ระบบนี้เพียงระบบเดียว ตลอดจนห้ามใช้ติดต่อไปยังฟรีอีเมลล์

2. ระบบ e-mail กลางที่จัดทำขึ้นนี้ต้องมีคุณสมบัติตามข้อ 3 และอาจมีคุณสมบัติอื่นที่เป็นประโยชน์แก่ทางราชการอีกก็ได้

3. การจัดทำมีระบบ e-mail กลางนี้ภาครัฐจะได้รับประโยชน์อื่นนอกจากความรวดเร็วของเอกสาร ความปลอดภัยของข้อมูลแล้วยังสามารถประหยัดงบประมาณในภาพรวมได้รวมทั้งช่วยส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทยด้วยหากจัดเป็นระบบเปิด

จึงเห็นควรสนับสนุนให้มีระบบ e-mail กลางของภาครัฐ อนึ่ง ในระหว่างการจัดทำมีระบบนี้ ควรเสนอคณะรัฐมนตรีประกาศนโยบายความมั่นคงปลอดภัยของข่าวสารภาครัฐและดำเนินการเชิงนโยบายตามข้อ 4

ที่ประชุมได้มีการอภิปรายอย่างกว้างขวาง สรุปได้ดังนี้

1) ผู้ให้บริการค้นหาข้อมูลบางรายสามารถเข้าค้นหาข้อมูลในระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของหน่วยงานได้ จึงจำเป็นต้องจัดระบบที่มีความปลอดภัยของข้อมูลสูง

2) ระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางเพื่อการสื่อสารในภาครัฐนี้จะไม่ทดแทนระบบที่แต่ละส่วนราชการมีอยู่แล้ว(ที่ลงท้ายด้วย .go.th) แต่จะพัฒนาสำหรับหน่วยงานที่ยังไม่มีระบบเป็นของตนเอง อย่างไรก็ตาม ส่วนราชการเหล่านั้นสามารถใช้ระบบกลางนี้เป็นระบบสำรองสำหรับประกันการบริการให้ได้ตลอดเวลา (24 ชั่วโมง 7 วัน ทำงานทุกวันตลอดปี) ทั้งนี้ ระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ส่วนราชการมีอยู่เดิมควรมีมาตรฐานด้านความปลอดภัยของข้อมูลและความมั่นคงของระบบไม่ถึงหย่อนไปกว่าระบบกลางนี้

3) การประหยัคจากระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางเพื่อการสื่อสารในภาครัฐนี้ที่เห็นได้ชัดเจน คือ หน่วยงานที่ยังไม่มีระบบของตนเองไม่จำเป็นต้องขอรับจัดสรรงบประมาณพัฒนาระบบและซื้อฮาร์ดแวร์ใหม่เอง และการพัฒนาระบบกลางนี้ควรแบ่งการดำเนินการออกเป็นระยะเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาซอฟต์แวร์ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ดำเนินการได้ยากที่สุดในระบบนี้

ทั้งนี้ หน่วยงานของภาครัฐที่มีความเหมาะสมในการพัฒนาระบบนี้ คือ สำนักบริการเทคโนโลยีสารสนเทศภาครัฐ (สบทร.) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ตั้งขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2540 ให้ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานกลางในการจัดทำและให้บริการด้านเครือข่ายตลอดจนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในภาครัฐ และปัจจุบันได้รับมาตรฐาน ISO 17799 ว่าด้วยการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ

4) ความครอบคลุมที่คาดหวังคือทุกภาคส่วนของภาครัฐที่ยังไม่มีระบบของตนเองที่ติดตั้งใช้ระบบนี้ ทั้งรัฐวิสาหกิจและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่ในระยะแรกให้เป็นตามข้อเสนอของ อ.ก.พ.ร.เกี่ยวกับการพัฒนาระบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ที่เสนอให้ครอบคลุม 100,000 คนภายใน 1 ปี และ 300,000 คนภายใน 2 ปี ไปก่อน การขยายให้ได้มากกว่าเป้าหมายทำได้หากต้องการ

5) ในอนาคตให้รับ-ส่งเอกสารของทางราชการผ่านระบบนี้ได้ ซึ่งอาจจำเป็นต้องปรับปรุง กฎ ระเบียบที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกัน เช่น ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสารบรรณ

มติที่ประชุม ที่ประชุมพิจารณาเรื่องนี้แล้ว จึงมีมติเห็นควรให้มีการพัฒนาระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางเพื่อการสื่อสารในภาครัฐสำหรับใช้รับ-ส่งข้อมูลในระบบราชการ โดยนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาต่อไปใน 3 ประเด็นหลักต่อไปนี้

1. มีความจำเป็นต้องพัฒนาระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางเพื่อการสื่อสารในภาครัฐให้เป็นระบบที่อยู่ในประเทศไทย และไม่ทดแทนระบบที่ส่วนราชการมีอยู่เดิม แต่จะเพิ่มความเข้มแข็งด้านความมั่นคงของระบบเดิมให้ดียิ่งขึ้น
2. ควรมอบหมายให้หน่วยงานของรัฐที่มีศักยภาพเกี่ยวกับเรื่องนี้ เช่น สำนักบริการเทคโนโลยีสารสนเทศภาครัฐ (สบทร.) รับผิดชอบดำเนินการศึกษาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของเรื่องนี้ต่อไป รวมถึงภาระด้านงบประมาณที่ต้องใช้จ่าย
3. มอบหมายให้สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีพิจารณาระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณให้รองรับการใช้ระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางของภาครัฐต่อไป

ทั้งนี้ ให้สำนักงาน ก.พ.ร. รายงานความก้าวหน้าในการดำเนินงานเรื่องนี้ต่อคณะรัฐมนตรีเป็นระยะ

สีเทาทุกตัว
1/1/2541 ส.อ.ก.อ. 1

ด่วนที่สุด

ที่ ทค 0203/ ๗๖๕๒

กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
89/2 บมจ.ทีโอที อาคาร 9 ชั้น ICT 1
ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่ กทม. 10210

18 ธันวาคม 2550

เรื่อง การพัฒนาระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางเพื่อการสื่อสารในภาครัฐ

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ด่วนที่สุดที่ นร 0506/ว(ต)23447 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ขอให้กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการรัฐมนตรี เรื่องการพัฒนาระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางเพื่อการสื่อสารในภาครัฐ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ในการนี้ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ได้พิจารณารายละเอียดของเรื่อง การพัฒนาระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางเพื่อการสื่อสารในภาครัฐ มีความเห็นดังนี้

1. เห็นด้วยในหลักการประกาศนโยบายความมั่นคงปลอดภัยของข่าวสารภาครัฐ เพื่อการสื่อสารในภาครัฐเป็นนโยบายที่ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องถือปฏิบัติ ตามต่อไป และควรให้หน่วยงานราชการกำกับให้ข้าราชการใช้ระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่มีอยู่แล้ว (ที่ลงท้ายด้วย .go.th) รวมทั้งชักจูงความเข้าใจให้ทราบถึงนโยบายความมั่นคงปลอดภัยของข่าวสารภาครัฐให้ทั่วถึงและเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

2. การพัฒนาระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางจะเป็นการลงทุนที่เข้าซ้อนกับระบบที่มีอยู่ แล้ว เนื่องจากส่วนราชการได้ลงทุนพัฒนาระบบงานอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์อยู่ด้วยและใช้ชื่อลงท้ายด้วย “ .go.th “ ให้ส่งข่าวสารระหว่างกัน ดังนั้นการแก้ปัญหาให้เกิดความมั่นคงปลอดภัยของข้อมูลข่าวสารของภาครัฐ จึงควรเป็นการประกาศนโยบายและกำกับให้ข้าราชการคำนึงถึงความมั่นคงปลอดภัยของข้อมูลข่าวสารของภาครัฐอย่างจริงจังและปรับปรุงระบบที่มีอยู่ให้มีประสิทธิภาพ มิใช่การลงทุนพัฒนาระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางเพิ่มอีกระบบหนึ่ง

3. การบริหารจัดการระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ภายในของส่วนราชการจะมีความคล่องตัว สะดวกและปลอดภัยมากกว่าการใช้หน่วยงานกำกับดูแลกลางเพียงหน่วยงานเดียว เนื่องจากบัญชีชื่อผู้ให้บริการจดหมายอิเล็กทรอนิกส์มีการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา และส่วนราชการที่ใช้ระบบก็มีผู้ให้บริการระบบดำเนินการเฉพาะอยู่แล้ว

.../จึงเรียนมา

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายจอสิต ปั้นเปี่ยมรัษฎ์)

รองนายกรัฐมนตรี รักษาการแทน

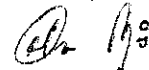
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

สำนักงานปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

สำนักส่งเสริมและพัฒนารัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์

โทร. 0 2505 7215 0 2505 7295 โทรสาร. 0 2568 2614

สำเนาถูกต้อง

(นางประไพ ดัสดกุล)

เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ๗๑๐

ความที่ ๑๖

ที่ นร ๐๑๐๖/๒๓๕๕

สำนักนายกรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๑๐๐

๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๐

เรื่อง การพัฒนาระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางเพื่อการสื่อสารในภาครัฐ

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ค่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ก) ๒๓๕๕๗ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๐

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่า สำนักงาน ก.พ.ร. ได้เสนอเรื่อง การพัฒนาระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางเพื่อการสื่อสารในภาครัฐมาเพื่อดำเนินการ จึงขอให้สำนักนายกรัฐมนตรีพิจารณาเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักนายกรัฐมนตรีพิจารณาแล้วขอเรียน ดังนี้

๑. การรับส่งข้อมูลข่าวสารหรือหนังสือของข้าราชการและพนักงานของรัฐ โดยใช้บริการจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของบริษัทเอกชน มิใช่เป็นการรับส่งข้อมูลข่าวสารหรือหนังสือที่เป็นทางการ แต่เป็นการประสานงานในระดับเจ้าหน้าที่เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติราชการ กรณีสำนักงาน ก.พ.ร. เสนอให้มีการพัฒนาระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางเพื่อการสื่อสารในภาครัฐ จึงเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติราชการ เห็นสมควรให้การสนับสนุนตามที่สำนักงาน ก.พ.ร. เสนอ

๒. อย่างไรก็ดี ปัจจุบัน สำนักนายกรัฐมนตรีและกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ได้ร่วมกันพิจารณาร่างภาคผนวกท้ายระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ. ๒๕๒๖ กำหนดระบบสารบรรณอิเล็กทรอนิกส์เพื่อให้ส่วนราชการ ได้ถือปฏิบัติ ซึ่งระบบสารบรรณอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวเป็นระบบการรับส่งข้อมูลข่าวสารหรือหนังสือผ่านระบบสื่อสารด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ที่มีการควบคุมทางทะเบียนและรักษาความปลอดภัย

ของข้อมูลข่าวสารหรือหนังสือด้วยแล้ว จึงไม่ควรจะต้องออกกระเบื้องสำนักงานรัฐมนตรี
ว่าด้วยงานสารบรรณฯ เพื่อรองรับการใช้ระบบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กลางตามที่ สำนักงาน ก.พร
เสนออีก

จึงเรียนมาเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี

ขอแสดงความนับถือ

(นายจุฑาทุฑ หิรัณยะวัติต)

ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

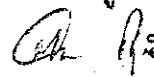
สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

สำนักกฎหมายและระเบียบกลาง

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๖๕๔

โทรสาร ๐ ๒๒๘๒ ๗๘๕๖

สำเนาถูกต้อง

(นางประไพ ต่ำสะกุล)

เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน ๗๒